ALERG DUPĂ O... ȘANSĂ!

DESELNICU

Pleca de la antrenamente sau venea la antrenamente după pofta inimii; nu respecta în teren indicațiile antrenorilor săi; protesta vehement la deciziile arbitrilor; nu-și menaja adversarii de joc, ba dimpotrivă; ireverențios față de publicul spectator; obraznic față de coechipieri. Într-un cuvînt — Deselnicu. Dar, o precizare se cere cu acuitate. E vorba de un Petre Deselnicu de acum cîțiva ani, pentru că de la jucătorul pachet de nervi și pus mai întotdeauna pe scandal, din campionatele '67—'68—'69 și pînă la fundașul central de astăzi, cel din turul campionatului actual, este o distanță de... 180 de grade. Cu totul altfel se vorbește acum despre... Taliba, cum îi spun coechipierii, deoarece poartă ghete cu nr. 45!

În toamna trecutului an, antrenori și jucători, coechipieri și observatori federali, cronicari și arbitri au avut în fața ochilor un Deselnicu mult schimbat, care a căutat să-și subordoneze nervii, să-i strunească în folosul echipei sale. La sfîrșitul turului, Coidum și Nuțescu, n-au ezitat nici un moment să ne răspundă că Deselnicu a fost cel mai bun jucător al lor în cele 15 etape ale primei părți a campionatului, acordîndu-i calificativ excelent — 8,33. Etapă de etapă, cronicarii l-au văzut jucînd, cu rare excepții, de 8, 9, 10, iar arbitrii și publicul au rămas surprinși atunci cînd, sancționat pentru cîte o intrare peste limitele regulamentare, cel ce altădată gesticula inutil și înjura, își recunoștea acum, sportiv, greșeala. Nu credeți oare că e o performanță ca unul dintre cei mai impulsivi jucători din fotbalul nostru să primească într-un dificil tur de campionat doar două avertismente pentru intrări periculoase?! Cine-l cunoaște bine pe Deselnicu anilor trecuți nu poate concepe un salt atît de spectaculos. Dacă stai însă de vorbă cu el mai pe îndelete, afli cu o ușurință nebănuită motivele schimbării sale. Și înainte de toate este vorba despre un alt unghi din care vede el acum lucrurile. Recunoaște deschis: **„Credeam în teribilisme, eram adeptul gesturilor prin care vroiam să epatez, mergeam pe linia minimei rezistențe în tot ce făceam. Ce-am cîștigat prin toate astea? Sancțiuni, suspendări, fluierături. De un an și ceva m-am căsătorit, adunîndu-mă de pe drumuri, cum spun cei mai în vîrstă! Îmi iubesc familia. Și pe lîngă toate acestea am împlinit 25 de ani și cred că a sosit vremea ca blamatul Petre Deselnicu să demonstreze că...“**

Și-a rupt violent firul gîndurilor, întunecîndu-se la față. Părea un alt om. Parcă s-ar fi aflat pe jăratic. Cel mai mucalit dintre jucătorii Universității, un permanent izvor de glume și bună dispoziție își strînsese pumnii de parcă s-ar fi pregătit să intre într-o arenă de fiare.

„Încă și astăzi mai afirmă unii că n-aveam ce căuta pe Nepstadion la acel nenorocit de 0—6. Numai eu n-aveam ce căuta acolo? Nimeni nu știe însă că meciul acela a fost un coșmar pentru mine, că rezultatul lui m-a urmărit mereu ca o fantomă. De atunci au trecut vreo trei ani, Universitatea Craiova s-a numărat printre fruntașele campionatului, m-am străduit să joc și eu bine, dar de... coada lui Deselnicu se afla prinsă o tinichea-fantomă; evoluția de pe Nepstadion! Sigur că debutul meu în națională a fost un fiasco, dar de ce nici unul dintre antrenorii loturilor reprezentative nu-i întinde o mînă, nu lui Deselnicu de atunci, ci fundașului din toamnă pe lîngă care n-au mai trecut în voie atacanții? 1970 a fost anul în care am hotărît din tot sufletul să dovedesc că pot fi un jucător util echipei mele. Iar campionatul mondial m-a ambiționat la culme. Pentru că juca acolo și România. Din vara trecută am început să alerg după o... șansă. Trebuie să mă debarasez de fantoma acelui 0—6 și-o voi putea face numai ajungînd din nou acolo, „sus“, în lotul reprezentativ...“

Se pare că, într-adevăr, a venit vremea ca studentului (anul IV Electrotehnică), Universității craiovene să i se ofere șansa pe care o solicită pentru a se revanșa și cu națională. Cei care au stat recent cu el de vorbă s-au putut convinge de felul cum a primit vestea selecționării în lotul reprezentativ.

„Mă bucur. Ce-aș putea spune altceva? Am de plătit o datorie națională. De trei ani aștept prilejul acesta“.

Sezonul de primăvară se apropie cu pași repezi. El va constitui pentru jucătorul craiovean marea piatră de încercare a carierei sale. Zburdalnicul și ușuratecul de altădată știe bine acest lucru. Și are emoții. Destul de multe emoții. Un argument în plus că „altul e Deselnicu de azi“ cum afirma deunăzi antrenorul echipei naționale.

Laurențiu DUMITRESCU

AM PIERDUT UN TREN PREȚIOS

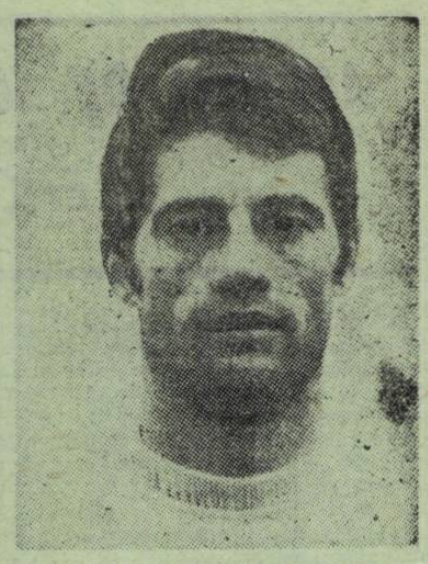

NICULESCU

— De ce te strigă băieții „Sparache“?

— **De la Spiridon,** îmi răspunde Niculescu, portarul lui F.C. Argeș, după ce zîmbise o clipă aproape concesiv. **Băieții de joacă n-au putut inventa alt diminutiv oricît bunăvoință ar fi avut. „Prinde-o Sparache, așa Sparache!“ Îmi țiuie parcă și astăzi în urechi îndemnurile „coechipierilor“ mei din locurile virane ale Ferentarilor.**

— Ce să prinzi?

— **Mingea, bineînțeles. De fapt erau mai puțin îndemnuri și mai mult imperative, căci eu eram cel mai mic dintre ei. Mi se hărăzea aproape întotdeauna spațiul limitat de două cărămizi sau două ghiozdane. Nu-mi plăcea, mă voiam și eu în față, în viltoarea luptei, în pădurea de picioare care vinau neobosite mingea. Deși mă achitam destoinic de misiunea mea, mă simțeam într-un fel proscris pentru că în fotbalul copiilor, în poartă sînt trimiși de regulă aceia care cam încurcă locul. În ceea ce mă privește, păstrez și acum convingerea că se făcea un abuz, posibil, datorită diferenței de vîrstă și de gabarit. Poate de aceia m-am înverșunat să-mi caut în altă parte satisfacții sportive și iată-mă-s cu timpul jucător de handbal la juniorii „Stelei“. Ignoram fotbalul, unele succese în handbal mă cîștigaseră pentru acest sport, cînd într-o bună zi vechii tovarăși de joacă care nu uitaseră paradele mele de portar fără voie, executate cu dinții strînși de necaz, m-au căutat cu scopul mărturisit de a mă readuce la vechea mea specialitate. De data aceasta, într-o poartă adevărată, cea a echipei orășenești „Vestitorul“. Am acceptat, pentru că între timp valoarea postului căpătase alte dimensiuni pentru mine, căci începusem să trăiesc în admirația lui Voinescu și Toma. Gîndul năstrușnic că aș putea să fac și eu ceva asemănător isprăvilor lor, mă pișca tot mai insistent. Un sentiment refulat multă vreme, căpăta altă haină și am început să-mi iau rolul în serios.**

Stăteam de vorbă cu băiatul acesta frumos și blînd în holul unui hotel din Herculane. Mai avusesem un asemenea prilej, o dată, anul trecut, cînd îl găsisem trebăluind lîngă motorul unui automobil, în curtea clubului F. C. Argeș. Purta un pulovăr rulat pe gît și „bluejeans“ fără ținte și desene inutile. Îl prindea bine poza aceia de cow-boy modernizat, și la întrebarea mea convențională „ce mai faci Sparache?“, și-a scos nasul din motorul mașinei, i-a trîntit capacul și a răspuns calm, fără nici o patimă în glas:

— **Sînt supărat pentru că am avut un sezon excelent și totuși n-am fost titularizat în nici un lot.**

...Acum la Herculane.

— Cum de ai ajuns ca din portar de circumstanță la „Vestitorul“ să fii într-o bună zi mîhnit că n-ai reușit deschide poarta unui lot?

— **O, am fost în multe loturi, de juniori, de tineret sau B. Am ajuns și în pragul echipei naționale, dar accidentări lungi, scăderi bruște de formă, sau simpla ignorare a unei forme de vîrf, s-au jucat cu mine, mutîndu-mă mai sus sau mai jos în ierarhia jucătorilor noștri cu nr. 1 pe tricou, niciodată foarte jos, niciodată în vîrful piramidei. Cred că acum, la 28 de ani, am priceput însă multe. Mi-a lipsit nu talentul, ci flacăra aceea de voință care călește caracterele, le pietrifică, le reduce la esență, după ce evaporă tot ce este comoditate, romantism și delăsare. Vedeți, în traiectoria mea fotbalistică m-am interferat de două ori cu un personaj căruia îi și datorez, dar parcă aș vrea să-i și reproșez totul: cu Traian Ionescu. El m-a descoperit la „Vestitorul“, el m-a adus de două ori la Dinamo București, oferindu-mi șansa cea mare. Și tot el n-a avut puterea să creadă pînă la sfîrșit în mine, ținîndu-mă pe tușă. E drept, e foarte drept că nici eu nu l-am ajutat. Eram copleșit la Dinamo de personalitatea lui Datcu. Mă fascina acest portar, mă zdrobea, complexîndu-mă dîrzenia lui formidabilă, forța de a se antrena metodic, stăruitor, suplimentar. La antrenamente, Datcu nu se distra niciodată: muncea sub robia unor obligații stricte, își urma fără cricnire destinul său de portar „făcut“ prin muncă și renunțări, care i-a adus totuși satisfacții meritate cu prisosință. Eu eram nonșalant și visător, Datcu serios și harnic. Am fost învins printr-o concurență loială și m-am retras din nou la Pitești, dezolat, dar fără resentimente.**

— Și acum?

— **Teașcă și Ozon mi-au resădit încrederea în mine, m-au desemnat căpitan de echipă, m-au făcut să uit că o dată și încă o dată, am pierdut un tren prețios. Nu regret nimic, căci fotbalul mi-a dat, totuși, poate mai mult decît i-am dat eu lui.**

Ion CUPEN

UN ÎNDRĂZNEȚ EXPERIMENT, ÎNTRERUPT DE O NEÎNȚELEGERE ȘI URMAT DE O DEMISIE

In vara anului 1968 fostul jucător al Petrolului, prof. **GH. DUMITRESCU,** antrenor la centrul de fotbal al clubului ploieștean, punea bazele unui experiment care prin natura și caracteristicile sale aducea o notă de inedit, atît în ceea ce privește cadrul organizatoric al instruirii, cît și metodele și mijloacele folosite în vederea asigurării unei pregătiri de calitate.

Pe scurt, despre ce era vorba? O grupă unică, formată din 22 de copii, toți născuți în anul 1953 și cuprinși într-un program special de antrenament, desfășurat indiferent de anotimp, în primele ore ale dimineții (de la 5,15 la 8,45) în două serii de lucru. O formulă de pregătire nouă în arsenalul metodic al fotbalului nostru, în cadrul căreia se puteau asigura, în bune condițiuni, o mare prospețime psiho-fizică și dominantă, pentru fotbal, premisele unei maxime plasticități a sistemului nervos, timpul necesar pentru învățătură și în același timp, izolarea copiilor de influențele negative ale mediului. Un regim de muncă bazat pe recunoașterea din convingere a necesității instruirii organizate, pe acceptarea fără rezerve a privațiunilor impuse de respectarea programului sportiv, pe disciplină fermă. O educație de tip spartan, colorată de talent și pasiune, ambele cultivate în spiritul fotbalului de performanță.

Anul acesta, în 1971, urmează să se încheie — potrivit planului general de desfășurare a experimentului — prima etapă de trei ani, etapa junioratului. Lucrurile au evoluat pînă acum normal; rezultatele parțiale au fost în mod progresiv îmbunătățite, iar situația prezentă a echipei în campionatul republican, — seria a VII-a, ne scutește de orice comentarii în plus: 11 partide disputate, 11 cîștigate, golaveraj 41—1 = locul 1.

Și totuși, parcă în mod cu totul paradoxal, dacă ținem seama de realizările obținute și perspectivele de viitor ale nucleului experimental, antrenorul Gh. Dumitrescu și-a prezentat de curînd demisia, solicitînd conducerii clubului aprobarea trecerii sale în învățămînt. La rîndul său, conducerea secției de fotbal s-a declarat de acord cu această cerere și, prin îndeplinirea unor formalități care nu ne îndoim că au respectat normele etichetei profesionale, s-a pus punct — în mod arbitrar — la jumătatea drumului, unui proiect născut și întreținut mult timp cu speranțe și promisiuni.

Evident, situația ni s-a părut de neînțeles și greu de acceptat în condițiile unor mari investiții de muncă, timp și pasiune. De aceea, încercînd a ne face ecoul realității faptice, am pornit în căutarea unor răspunsuri complete, a unor explicații care să ne apropie de adevăr. Și primul căruia ne-am adresat a fost însuși antrenorul **Gh. Dumitrescu.** Iată ce spune el:

— **Cînd am început experimentul, mi s-a promis de către cei în drept, întreg sprijinul pentru realizarea lui pînă la capăt, în ideea în care fusese conceput inițial. L-a rîndul meu, am spus acest lucru copiilor cărora le ceream permanent dovada reciprocă a colaborării lor în reușita finală, printr-un angajament total în pregătire, care, uneori, presupunea acceptarea unor sacrificii din partea lor. Astăzi, însă, cînd se pune problema unei promovări în bloc a acestor copii și continuarea muncii, după aceleași principii de instruire de care m-am călăuzit pînă acum și în etapa imediat superioară, se obiectează că nu mai este de actualitate și nici oportună trecerea întregului grup experimental, așa cum s-a promis inițial, la echipa de tineret a clubului, ci numai o selecție limitată în funcție de nevoile de completare a lotului de cadeți ai clubului. Această atitudine, indiferent de natura explicațiilor care încearcă să o argumenteze, ni se pare lipsită de loialitate și net potrivnică finalității reale a experimentului început. A accepta un asemenea compromis, în condițiile propuse de secția de fotbal a clubului, ar însemna un act de trădare față de propriile mele convingeri și, ceea ce este mai grav, ar însemna să-mi trădez și proprii mei colaboratori, pe acești copii în pragul maturității, tineri de acum, pe care îi iubesc și îi stimez și cu care m-am obișnuit să port un dialog cinstit, fără echivocuri. De aceea, apreciez că este cel mai corect să renunț la funcția de antrenor decît să primesc a lucra cu jumătăți de măsură, considerînd însăși activitatea mea la Petrolul o experiență mai puțin plăcută, dar poate folositoare.**

— **Avem în prezent o echipă de tineret foarte bună, clasată pe locul doi în clasamentul turului. Ce să facem cu toți acești jucători în eventualitatea promovării în bloc a lotului experimental condus de Gigi Dumitrescu?** spune antrenorul CONSTANTIN CERNĂIANU.

— **Ar exista totuși soluții echitabile,** este de părere tovarășul N. PANTILIE, președintele clubului. **Una dintre ele fiind chiar respectarea promisiunii noastre de a-i da credit pînă la capăt antrenorului Gh. Dumitrescu. Demisia acestui bun și devotat tehnician al clubului nostru ne afectează în mod evident și nu ne este indiferentă nici finalitatea unui experiment căruia noi i-am sacrificat mult timp și speranțe, în ideea unor realizări ce bănuiam că vor constitui pentru fotbal un cîștig și pentru noi o mîndrie.**

Este de altfel tocmai ceea ce socoteam și noi necesar a sublinia în încheierea acestor rînduri, reținîndu-ne deocamdată a face și alte considerații și propuneri care ar putea să pară încercări de a ne erija în sfătuitori, de imixtiune în probleme, să spunem intime, ale unui club care ne-a obișnuit pînă acum cu soluționări realiste, bine intenționate și utile. Manieră de rezolvare de la care sperăm să nu facă excepție nici experimentul Gigi Dumitrescu.

Mihai IONESCU